

General Željko Glasnović, 23. siječnja 2021.

(o Zoranu Milanoviću i njegovom odbijanju prisustvovanja komemoraciji 28. obljetnice operacije Maslenica 1993. zbog HOS-ovog obilježja „Za dom spremni“)

“Od ovoga bježiš?

Ako bježiš od ovoga, bježiš i od čovjeka na čijim kostima je iznikla država Hrvatska.

I to ne samo njegovim kostima nego na tisućama kostiju.

Od ovoga se ograđuješ?

Ako se ograđuješ od ovoga onda se ograđuješ i od funkcije koju obnašaš.

Biti Predsjednikom je kao i biti časnikom - služba, a ne čast. Nije te nitko "nagradio" time što te birao Predsjednikom nego te zadužio. Zapamti.

Ne možeš biti Predsjednik države čije temelje prezireš.

Ne možeš biti Predsjednik države prezirući ljude koji su tu istu državu stvorili.

Prezirući ambleme.

Prezirući zastave.

Prezirući oznake.

Dok se na grobu klanjaš čovjeku koji je pokopan s ovom oznakom na svojoj odori, u isto vrijeme s groba tjeraš njegove suborce radi te iste oznake.

Ne možeš imati dvostruka mjerila.

Ako prezireš svijet u kojem živiš, prezireš i njegovog Stvoritelja. Neodvojivo je.

Ne možeš hvaliti čin stvaranja jedne države, a prezirati njezine utemeljitelje.

Nazivati ih provokatorima, a do jučer spasiteljima i osloboditeljima.

Ne možeš kazati da poštuješ žrtvu branitelja, a u isto vrijeme pljucati po obilježjima koje su s ponosom nosili dok su za tu istu domovinu krvarili.

Ne možeš biti miljama daleko od ratišta, čekati ishod u sigurnosti svoga doma pa 30 godina poslije osuđivati stijeg pod kojim su drugi živote dali da bi ti živio.

Zahvalan trebaš biti.

Spuštene glave.

Rukama sklopljenim.

Ako ne u molitvi, onda u šutnji.

U ponosu.

Na koljenima, jer oni to zaslužuju.

Lako je biti Vrhovni zapovjednik u miru.

Gdje si bio kad se krvava bitka vodila?

Lako je zapovijedati vojsci da se povuku dok oko tebe ptice pjevaju.

Znaš li kako je zapovijed izdavati dok oko tebe zrak na smrt miriše?

Znaš li kako je kad si opkoljen, kad zraka nemaš, kad ranjen ležiš?

Znaš li kako je biti zapovjednik kad 20 ljudi u jednom danu izgubiš?

A moraš dalje.

Znaš li kako je kad majci poginulog bojovnika na vrata trebaš doći i kazati da joj sina jedinca više nema?

A ti si mu nadređen bio.

Znaš li kako je kad ti osakate brata, siluju majku, djeda i baku zatvore i sve ti oduzmu?

Znaš li kako je gledati, razularenoj hordi životinjskih nagona, u oči dok muče i ubijaju tvoju vojsku?

Znaš li kako je kad ti tvoj vojnik u mukama ranjen na rukama umire?

Znaš li kako je kad ti tvoj vojnik tri puta metkom pogođen i dalje stoji ranjen na prvoj crti odbijajući napustiti položaj.

Do smrti.

Što reći jednoj majci koja te nazove nakon pogibije sina i traži da ti dođeš spavati u njegovom krevetu?

Što reći vojniku koji te nakon 4 mjeseca terena traži 2 slobodna dana, a ti mu ih ne možeš dati jer ljudi nema, smjena ne postoji, a možda bi je i bilo da kabineti zlatne mladeži nisu bili puni.

Znaš li kako je kad nema vremena za tugovanje nakon što ti ubiju suborce, kad moraš dalje kao da se ništa dogodilo nije.

A srce krvari.

Znaš li kako je cijeli život pamtiti riječi ubijene heroine saniteta: "Da 10 života imam, sve bih ih za Hrvatsku dala."

Znaš li kako je kad zapovjednik biva ranjen, a njegovi vojnici naizmjenice ga, ranjenog, u šatorskom krilu nose 2 dana ne želeći ga ostaviti?

To je čast.

To je ponos.

To su braća.

To je odanost.

To je vjernost.

To su pojmovi koje ćeš ti teško razumjeti.

Zapovjednik na papiru - u miru - nije isto što i zapovjednik na terenu u ratu.

Neki nisu dostojni rata,
a neki nisu dostojni ni mira.

Zar smo toliko života dali da bi se ti rugao?

Zar smo toliko krvi prolili da bi ti likovao?

Zar smo se borili da bi nas se na obljetnicama sramio?

Zar smo stvarali ovu zemlju da bi nas Vrhovni zapovjednik zatajivao?

Nisi dostojan naše žrtve.

Nisi dostojan zvati se Predsjednikom.

Nisi dostojan ovlasti Vrhovnog zapovjednika.

U drugim zemljama, ratnim veteranima se ljudi klanjaju, zahvalni za život koji su im omogućili svojom žrtvom.

U Hrvatskoj, ratni veterani se ubijaju zbog nepravde, nepoštivanja, omalovažavanja i rугanja s njihovom krvlju prolivenom.

Bogu hvala, borili smo se i za takve kao što si ti. Nezahvalne, narcisoidne i bahate, koji i danas pljucaju po temeljima svoje domovine, gaze po žrtvi njenih branitelja, rugaju se s onima koji su im omogućili život i nazivaju se predsjednicima. Do kad?